

Arrest

**nr. 51 017 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2000 een asielaanvraag in. Op 9 juni 2000 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 2 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 168 111 van 22 februari 2007.

1.3. Op 3 februari 2004 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig het destijds geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 30 juli 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 19 september 2007 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 13 090 van 25 juni 2008.

1.5. Op 10 december 2008 wordt verzoeker geregistreerd als wettelijk samenwonende met M. I. J.

1.6. Op 16 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een EU-burger (bijlage 19ter).

1.7. Op 5 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 mei 2014.

1.8. Op 29 april 2010 wordt verzoekers wettelijke samenwoning met M.I.J. in onderlinge overeenstemming beëindigd. Uit het inlichtingenblad van 24 mei 2010 inzake een ingesteld onderzoek naar de werkelijke verblijfplaats van verzoeker blijkt dat hij is gaan inwonen bij A.H.

1.9. Op 9 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 2 september 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (M.M.C.), (...), van Congolese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater § 1, 4 °: de wettelijke samenwoning met de partner werd op 29.04.2010 in onderlinge overeenkomst stopgezet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad hem "het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2. Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

3.1.1. Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verzoeker stelt dat hij zijn gezinsleven en kinderen in België heeft en dat desondanks toch arbitrair beslist werd zijn verblijfsrecht te beëindigen en vooral hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze genomen nu het volkomen onredelijk is zijn verblijf te beëindigen en in het bijzonder hem een bevel om het grondgebied af te leveren, aangezien hij op dit ogenblik zijn gezinsleven in België heeft: hij woont er samen met zijn partner – die overigens van Nederlandse nationaliteit is – en zijn kinderen. Bovendien wordt hij binnenkort opnieuw vader. Gelet op het voorgaande en zijn feitelijke situatie, is de bestreden beslissing volgens verzoeker volkomen onredelijk. Op die manier zou hij immers gescheiden worden van zijn kinderen en hem het recht

ontnomen worden om zijn gezinsleven uit te oefenen. Het feit dat hij zeer binnenkort opnieuw vader wordt, speelt hierbij eveneens een belangrijke rol. Verzoeker houdt voor dat indien dit alles naar behoren in aanmerking zou zijn genomen, nooit tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn besloten. Verzoeker besluit dat het dan ook duidelijk is dat de beslissing volkomen onredelijk is en dient te worden vernietigd.

3.1.2. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij een theoretische beschouwing over het redelijkheidsbeginsel, citeert zij de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° en §4, eerste lid, artikel 40ter, eerste lid en van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en repliceert zij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn toenmalige partner hun wettelijke samenwoning in onderlinge toestemming hebben beëindigd en dat verzoeker dit niet betwist. De verwerende partij betoogt dat derhalve dient vastgesteld te worden dat verzoeker, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zich in de situatie bevond zoals omschreven in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en het dan ook niet onredelijk is dat zij op basis van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen overging tot het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat het verzoeker vrij staat om de nodige stappen te ondernemen om een verblijfsrecht te verkrijgen in functie van zijn huidige gezinsleden.

3.1.3. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn middel.

3.1.4. Het door verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert hij enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

Artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

{...}

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter, van de Vreemdelingenwet, verblijfsrecht verkreeg als partner van mevr. M.I.J.. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de

hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is in het geval het huwelijk met de burger van de Unie die dit familielid begeleid of vervoegd heeft, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, of wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 29 april 2010 de wettelijke samenwoning, op basis waarvan verzoeker verblijfsrecht had gekregen, in onderlinge toestemming beëindigd werd. Dit wordt door verzoeker geenszins ontkend. Bovendien blijkt verder uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 4 mei 2010 zijn hoofdverblijfplaats officieel verplaatst heeft van Luik naar Denderleeuw. Uit het inlichtingenblad van 24 mei 2010 inzake een ingesteld onderzoek naar de werkelijke verblijfplaats van verzoeker blijkt voorts dat verzoeker is gaan inwonen bij A.H. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van de beëindiging van de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn partner besluit tot toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht van verzoeker beëindigt met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in België samenwoont met zijn nieuwe partner en kinderen en dat hij weldra opnieuw vader zal worden. In casu schrijft de Vreemdelingenwet in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° echter uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan beëindigd wordt of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zijn wettelijke samenwoning met zijn partner in onderlinge overeenstemming heeft beëindigd. Uit het inlichtingenblad van 24 mei 2010 inzake een ingesteld onderzoek naar de werkelijke verblijfplaats van verzoeker blijkt bovendien dat verzoeker is gaan inwonen in het gezin van zijn nieuwe partner A.H. en dat zij een gezin vormen. Derhalve kan een verwijzing naar de omstandigheid dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd volstaan. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in huidig verzoekschrift evenmin betwist dat er geen wettelijke samenwoning meer is, zodat dit hoofdmotief van de bestreden beslissing geen punt van discussie vormt en volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het betoog van verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, namelijk dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner op 29 april 2009 in onderlinge overeenkomst werd stopgezet, niet correct is noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER